

Lucie Salová
Spisovatel

Lucie Salová
Spisovatel

Lucie Salová
Spisovatel

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Knihomolkám, jež stále čekají na svého spisovatele

© Lucie Salová, 2023

Cover art © Lukáš Tuma, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0130-5 (print)

ISBN 978-80-278-1328-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1329-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1330-8 (pdf)

Kapitola 1

Další horký den se pomalu chýlil ke konci. Slunce bylo položené přesně v té nepříjemné pozici, kdy brání očím ve výhledu a nutí neustále mžourat nebo si pokládat otevřenou dlaň nad obočí a tvořit si tak stínítko. Letní dny přeměnily město na vysušenou Saharu, chyběl už jen písek namísto seschlé trávy a rozpálených cest.

Hana seděla v parku pod stromem, a zatímco se snažila klackem odstranit psí exkrement ze své boty, přemýšlela, jak se ta smrdutá věc mohla dostat i na její kryt mobilního telefonu. To byla celá ona. Jediná hromádka a ona vlezle přímo do ní, a ještě si tam vymáchá mobil. Věčně chodila se zpožděním, ačkoliv se všechny její hodiny i hodinky záměrně předcházely o pět minut. V kuchyni taky nijak extra, spíš vůbec, neexcelovala. Ve svém volnu představovala neohrabanou nešiku, jakmile se ale posadila před klávesnici a pustila se do psaní, neměla konkurenci.

S psaním článků začala hned po střední škole, a když se přihlásila na vysokou a začala studovat jazyky, k angličtině a italštině, které se naučila už na střední škole, si velice rychle byla schopná přičíst i španělštinu a francouzštinu. Jazyky se pro ni staly nepostradatelnou součástí, milovala je stejně jako psaní článků, a když mohla obě vášně skloubit dohromady, našla způsob, jak si jednoduše přivydělat při studiu a nadále se zdokonalovat. Když začínala psát články o čemkoliv, říkávala jednoduše, že píše články, ale dneska se už jakékoliv psaní začalo nazývat copywriting. Hana si z toho často dělávala legraci a prohlašovala, že to je něco

podobného, jako když se dneska uklízečkám říká kosmetičky podlahových krytin nebo prodavačům specialista prodeje.

Než dokončila školu, získala stáž v redakci internetového magazínu a ihned po promoci jí nabídli místo redaktorky se specializací na jazyky.

Psaním trávila většinu volného dne, když nepsala pracovně, horlivě sepisovala svůj vlastní příběh. Když se náhle mohla stát copywriterskou hvězdou, proč by nemohla být jednou i spisovatelkou?

Sledovala okolní páry. Tiše záviděla jejich prstům, které se láskyplně proplétaly. Podívala se na své ruce, prázdné a obyčejné. Byla to už tak dlouhá doba, kdy své prsty zasunula do dlaně svého spícího manžela a užívala si tu chvíli. To byla také jediná chvíle, kdy se jej mohla dotknout, protože její teď už bývalý manžel byl hafefobik. Trpěl panickým strachem z jakéhokoliv lidského dotyku. Bylo to sice jako držet za ruku mrtvolu, ale Hana se utěšovala myšlenkou, že je lepší držet ochablou ruku než žádnou ruku. Někdy se také pokusila ke spícímu muži těsně přivinout. Musela nejdříve odstranit hradbu uprostřed postele, kterou Jonatán každý večer pracně vytvořil ze speciálních polštářů navíc a dvou přebytečných peřin úhledně smotaných jako roláda. Potom se umístila doprostřed matrace namísto zátarasu a vyčkávala, až se Jonatán v domnění, že se tiskne k peřinám, přiblíží. Když nepočítala pubertální chození s klukem na střední škole, vlastně netušila, jaké to je jít parkem a držet se s manželem za ruce. Jednu dobu spolu chodívali hrát tenis. To si představovala, že ona je tou Jonatánovou rukojetí rakety. Jenomže potom ji vždycky přepadla zloba. Jak je možné, že tu blbou pátku mu nevádí pevně držet oběma rukama? Měla co dělat, aby udržela vztek mísený s touhou na uzdě a nerozmlátila mu tu jeho krásnou nepolíbenou hubu – raketou, již bez problému držel oběma rukama.

„Smím se tě někdy dotknout?“ žadonila při jedné ze svých slabých chviliek a představovala si nejrůznější způsoby, jak by s jeho souhlasem naložila.

„Víš, že ne. Vdala ses za mě a souhlasila jsi...“, zavrčel.

Po této odpovědi vždycky vymýšlela další a další způsoby nebo nečekané situace, kdy by se ho mohla dotýkat. Časem přestala spřádat různé plány a spokojila se pouze s večery, kdy on spal a ona se proměňovala v zabalený spací pytel uprostřed postele.

Její duše chřadla. Ačkoliv Jonatán sedával na druhé straně gauče, jako by tam byla sama. Často se trýznila myšlenkou, že není krásná. V myšlenkách se ubírala k úvaze, že kdyby vypadala jinak, atraktivněji, že by se v manželovi něco zlomilo. Rozevřel by ji jako knihu Kámasútry a zkoušel na ní všechny polohy, možná by i nějaké sám vymyslel. Milovala ho, ale jednou si uvědomila, že sama sebe miluje víc. Přála si rozkvést jako zahradní květina, probudit se do časného rána a vzduchu prosyceného celonočním sexem. Ze všeho nejvíc toužila proplést se s těma jeho zatracenýma rukama, aniž by si připadala, že hladí nebožtíka. Bylo jasné, že je na světě jedinou majitelkou postele, která tam nikdy nezanechala žádnou tělesnou tekutinu kromě nočního potu.

Celý vztah začal upadat. Možná že byl od samého začátku odsouzen k zániku. Hana naivně věřila, že dokáže manžela milovat pouze očima nebo že on ji bude jednou moci milovat jen konečky prstů přiloženými na její tváři. Nestalo se tak.

Ty roky v dysfunkčním manželství jako by z ní vysály veškerou energii i snahu po čemkoliv, co se týkalo mužů. Ačkoliv toužila s někým sdílet život, nevěděla přesně, jak by to měla udělat. Jít na seznamku? Posedávat po kavárnách a mávat řasami na svaluše? Nebo kdyby zatoužila zapříst hovor s intelektuálem, stačilo by zajít do knihovny a zakmitat na něj stránkami kvalitní literatury? Sedět v parčíku s knihou se jí neosvědčilo.

Neměla bych pro jistotu zajít do místního útulku pro opuštěná zvířata, nebo si mě snad kočky vyhledají samy? přemýšlela ironicky. Skoro ve třiceti letech a po nepodařeném manželství si připadala jako žena, která už má všechno hezké za sebou. Jonatán byl jediný, komu kdy chtěla patřit. Od té doby, kdy podepsala rozvodové papíry, nepotkala nikoho, kdo by v ní znova zažehl sálající plamen vášně.

Muži představovali velkou neznámou.

Takže se smířila s tím, co má – tedy nemá –, a věnovala se práci a psaní. Ve volných chvílích se věnovala činnostem, které spolu obvykle dělávají páry. S nepatrným rozdílem: dělala je sama a nestěžovala si. Občas mlsně pokukovala po lidech v okolí, již se drželi za ruce, ale nehekala u toho a nepřejícně neodfrkávala.

Vytáhla knihu, kterou se už několik dní snažila dočíst, a začala se do děje. Byla od jejího oblíbeného českého autora Adama Ezry. Většinou psal thrillery, ale – proto jej měla v oblíbě – dokázal psát beletrii i humorná dramata. U jiných autorů, když se snažili popsat emoce opačného pohlaví, jí to znělo škrobeně. U jeho knih vždy žasla nad schopností vystihnout vše, co jako čtenář vyžadovala.

V kabelce s sebou měla i jeho novou knihu, kterou si ráno vyzvedla v knihkupectví. Chtěla dnešek strávit venku, dočíst jednu knihu a ihned začít s druhou. Sice asi na okolí působila jako věčná samotářka a outsiderka, ale bylo jí to fuk. Měla svou práci, zájmy v podobě Adama Ezry a jednou se jí třeba podaří splnit si sen a i ona bude mít svou knihu na pultech knihkupectví... a kočky, které jí budou dělat společnost. Jednou viděla na instagramu legrační obrázek – kočka nazývala svého páníčka otrokem, zatímco pes ke svému živiteli vzhlížel s nekonečnou láskou. Nebyla si jistá, zda by snesla dalšího tvora, který ji záměrně ignoruje a odpočítává minuty, kdy konečně vypadne z bytu. Pes

bude lepší volba, až se jednou rozhodne, že chce někomu věnovat čas.

Zvedl se vítr, větve stromů upustily pár listů a ty se rozletěly okolo. Klesající slunce zakryl našedlý mrak a nedovolil mu vykouknout skrz něj. Ochladilo se. Vypadalo to, že co nevidět začne pořádná průtrž mračen. Hana vyskočila na nohy, mobil i knihu hodila do tašky. Když si pospíší, stihne zabrat místo v kavárně a dát si kávu, než se tam nahnou davy.

Obloha vypadala, že každou chvíli začne ronit kapky, a Hana raději přidala do kroku. Vlasy rozfoukané větrem jí trčely do všech světových stran, i do těch vedlejších. Každé ráno musela vynaložit nemalé úsilí, aby nepoddajné vlasy zkrotila. Nebyly rovné ani kudrnaté. Připomínaly něco uprostřed, co si žilo vlastním životem a odmítalo většinu sér a procedur. Ve výloze kavárny si všimla, že má na hlavě vlasy zacuchané s několika uvězněnými stromovými listy. „No to je hnus.“ Zanádávala a tu spoušť se snažila napravit. „Vypadám, jako kdybych se na několik dní ztratila někde v křoví,“ lamentovala a neobratně při tom tahala za listy.

Když si byla jistá, že svým vzhledem uvnitř kavárny nikoho nevydělá, vešla. Pohledem ode dveří skenovala nabídku na velké tabuli a nevěnovala pozornost okolí v bezprostřední blízkosti. Kabelou smetla ze stolu nalevo věci nějakého chlápka a levým bokem převrhla jeho – našťastí – prázdný hrnek. Když couvala, aby nepřidělala ještě větší škody, komusi šlápla na nohu a vrazila do mladé dívky, která uklízela stoly.

Hana opět bodovala. Jako odjištěný granát by jistě obstála.

„Promiňte, já nerada.“ Zvedla věci rozházené okolo. „Promiňte, mrzí mě to.“ Vzhledla k dívce sbírající odpadky ze stolu. Pro jistotu se omluví ještě potřetí, i když neví přesně komu. V jejím případě je lepší mít vždycky omluvu navíc.

„Nechte to. Posbírám si to sám,“ zavrčí chlápek a zpraží ji pohledem.

„Omlouvám se,“ zatváří se zahanbeně. Opatrně, jako kdyby stála před dravou šelmou, začne opět couvat, pak se otočí a mizí. U pultu si objedná koláček a horkou kávu. Nejraději by se sebrala a kávu si vypila kdekoliv jinde, ale při pohledu z okna si to rozmyslí. Déšť švihá kapky do skel podniku a vztekle ohýbá větve stromů okolo.

Hana si povzdechne. Zaloví v kabele a podá baristovi drobné. Doufá, že než bude její káva hotová, chlápek od stolu odejde.

„Slečno, to je pro vás,“ barista položí na pult hrnek a koláček. Vezme si je a rozhlédne se okolo. Poslední volný stůl. Naproti tomu nerudnému chlapovi. Vydechne, zamíří ke stolku. Když si sedá, protiva k ní zvedne zrak, ale pak se vrátí ke svému časopisu.

Z kabely si vytáhne knihu, kterou si ráno koupila. Ještě sice nedočetla předešlou knížku, ale když se podívá jedním okem, pořádně si prohlédne obálku, nikomu to vadit nebude. Jako obvykle přečte zadní stranu, poté otevře knihu u anotace a pokračuje zpět na konec k informacím o pisateli. Už je zná téměř nazpaměť, pročítá je snad podesáté, ale nechce porušit svou čtenářskou tradici.

„Proboha,“ sykne tiše a knihu zavře. Nacpe ji zpět do kabely, a když se snaží ruku vytáhnout, omylem zavadí o rozbalený bonbón, ten se ihned přichytí k jejímu prstu. Úlekem, rychleji, než chtěla, vymrští ruku ven a začne zběsile mávat okolo sebe. Bonbón se odlepí, letí vzduchem, narazí do stolu mrzouta a odletí kamsi na podlahu.

Kapitola 2

Hana ani nedýchá. Vyplašeně hledí na muže.

„Proboha, ženská. To jako vážně?“ Muž je očividně zhnusen a vypadá, že každou chvíli začne běsnit.

„To nebylo schválně. Už se to nestane,“ pronese se slyšitelnou dávkou studu a sklopí zrak. Nejraději by se vypařila, jenomže venku prší a ona to neudělala naschvál. Navíc teď rozhodně nemůže odejít.

Do vyhledávače v mobilu zadá *spisovatel Adam Ezra* a klikne na fotogalerii. Se snímky z internetu se snaží porovnat muže sedícího naproti. To nemůže být pravda! Co by distingovaný muž jako on pohledával tady v malém městě, v zapadlé kavárně? Určitě jen projíždí okolo a tady se zastavil, jen aby si odpočal po dlouhé cestě. Vypije kávu a bude pokračovat dál – do města, jež lidem plní sny. Divoce jí tluče srdce. Představovala si snad stokrát, jak by probíhal jejich společný hovor, a nyní sedí méně než dva metry od ní. Její toužebný povzdech, který vydala, by se neztratil ani v telenovele.

Zmatené myšlenky v její hlavě soupeřily, která z nich bude skutečněná jako první. Chtěla o něm vědět všechno, hovořit o knihách, o psaní. Byla si totiž jistá, že on by její touhu psát ocenil. Jistě by byl i rád, že zrovna ona vyhledává jeho knihy. To si vždycky myslela o muži z přebalu knihy, jenomže teď, když se dívala na toho chlapa před sebou, si byla jistá, že se pletla. Tvářil se stále našťavaně a Hana přemítala, zda vstal zadkem napřed, nebo to způsobila ona. Třeba se směje jen tehdy, když se fotí do knihy a na internet, napadlo ji.

A tohotohle literárního nádeníka s sebou nosívala v kabelce.

Podepřela si bradu a snažila se nezírat přímo na něj. Její rádius se omezil pouze k vedlejšímu stolu. Kdyby měla v tašce jinou knihu, mohla by se schovat za ni. Předstírala, že sleduje dění v kavárně, občas se napila nebo rolovala v mobilu a srovnávala jeho obličej s fotkami z internetu. Ve skutečnosti vypadal jinak – starší, vlasy měl teď kratší nad ušima a na temeni delší. Oči černé jako uhel s pronikavým pohledem. Kdyby teď vzhlédl, Hana by se v nich utopila. Toužila si k němu přisédnout a sáhnout na jeho porost na bradě. Připadala si jako puberťačka, když se její intimní partie probudily a pokoušely se dostat blíž k němu.

Adam se nepodobal jejímu bývalému muži, do kterého se slepě zamilovala, a nepodobal se ani ostatním českým spisovatelům, o nichž se v médiích psalo zřídka a na ulici byli k nerozeznání. Kdyby ho neznala ze zadních stran knih, facebooku, instagramu, twitteru a článků, na které občas na internetu narazila, pravděpodobně by si ho dneska ani nevšimla. Hana se za muže na ulici neotáčela, vlastně zírala jen na zadané muže vodící se za ruce s přítelkyněmi, takže si nemohla být jistá, jestli by se za ním na ulici ohlédla. Vzhledově vyhlížel přitažlivě, to ano, ale Haně mnohem víc imponovalo to, kým byl a co všechno dokázal. Adam Ezra byl mezinárodní spisovatel, jehož knihy se překládaly do nespočtu jazyků. Ročně zvládal napsat až čtyři knihy a většiny z nich se také fanoušci dočkali ve filmové podobě. Na instagramovém účtu má více sledujících než Leoš Mareš.

Možná by ho mohla požádat o podpis, a co víc – třeba s sebou má i nějaké upomínkové předměty. Takové tričko s názvem jeho knihy, to by byl hotový trháček.

„Vzpamatuj se, Hano. Není to žádný kolotočář,“ vynadala si.

„Říkala jste snad něco?“ pronesl eroticky vibrujícím hlasem Adam Ezra. Po znatelné mrzutosti v jeho hlase jako by se slehla zem.

Hana zvedla hlavu rychlostí přestárlé želvy. „Ne, pane. Ano, ale ne vám.“

„Pane?“ rozesmál se. „Už se mi dlouho nestalo, aby mě někdo takto oslovil.“

Nejistě se usmála a rozhodla se, že bude lepší, když bude předstírat, že neví, kdo je. „Někdy mluvím sama se sebou. Víte, co se říká: někdy je fajn pokecat si s někým stejně chytrým.“

„Jo, no, tak to bych měl asi taky začít praktikovat.“ Poškrábal se na zarostlé bradě.

„Neříkejte, že sám se sebou nemluvíte,“ pozvedla tázavě jedno obočí a vyčkávala na odpověď. Její pánevní dno se začínalo probouzet. Překřížila si nohy.

„To zrovna ne. Dá se říct, že jsou věci, které musím dělat sám, ale je mnohem lepší, když jste na to dva. Nemám pravdu?“

Kdyby s ní takto mluvil kdokoliv jiný, praštila by ho kabelkou plnou knih a nazvala ho úchylným prasákem. Od Adama Ezry ta slova zněla jako famózní dvojsmyslná slovní symfonie. Cítila, jak se jí horkost vlévá do tváří. „Noo, přijde na to, co tím míníte, PA-NE,“ odvětila s důrazem na posledním slově.

„Nechtěla byste si ke mně přisednout? Myslím, že zbytečně zabíráme dva stoly, když už si tak dobře rozumíme.“

„Proč ne,“ posbírala si své věci a přesunula se o jeden stůl dál. Posadila se naproti a vyčkávala.

„Jsem Adam,“ natáhl ruku a přitom odhalil řadu horních dokonale rovných, čistě bílých zubů.

Ruku přijala. „Jsem Hana.“

„Takže, Hano, chodíte sem často?“ se zájmem si prohlížel její tvář a nepřestával se usmívat.

„Ano. Skoro každý den. A vás sem přivádí co? Zdejší určitě nejste.“

„Vlastně, dá se říci, že jsem.“ Promíchal si šálek kávy.

Haně poskočilo srdce. Opět se cítila jako školačka. „Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že tady nějaký čas prostě budu. Našel jsem si byt přes Airbnb. Máte pravdu, zdejší ve skutečnosti nejsem. Jsem z Prahy, ale potřeboval jsem na nějaký čas vypadnout.“

„Vždyť je to taková dálka. Nic u Prahy jste nenašel?“ snažila se působit nezaujatě. Ve skutečnosti prahla vědět všechno. A ještě mnohem víc. Bože, ty jeho paže. Božsky pevné, tak akorát. Nesnesla by, kdyby mu při pohybu ten spodní sval plandal jako netopýří křídla. Prsty dlouhé, nehty čisté – tak jak by je spisovatel měl mít (určitě). Břícho vsedě a pod tričkem nepřekypovalo a při nádechu se samovolně nepohybovalo nahoru a dolů. Chlap snů.

„Bude to znít asi hloupě,“ usmál se, „ale hledal jsem schválně co nejdál.“

Přehodila si nohu přes nohu a napila se. „Co nejdál?“

„Víte, byl jsem – technicky vzato stále jsem – ženatý. Moje manželka po letech prostě usoudila, že jí bude líp jinde,“ objasnil a pokračoval, „se ženou.“

„Se ženou?“ Tupě opakovala jeho slova a již nedokázala skrývat zájem. „Jakože je na holky?“

„Už to tak vypadá,“ pokrčil rameny. „Proti tomuhle nejde nic dělat. Kdyby šlo o jiného muže, prostě bych zkusil být lepší než on, ale s pičkou se měřit nemohu,“ zasmál se.

Vytřeštila zrak. Podařilo se jí soucitně přikývnout. „Takže jste si chtěl prostě provětrat hlavu. Co nejdál od ní.“

„Abych pravdu řekl, vůbec se mi zpátky nechce. Říkám si, že mě tam stejně nic nedrží. Pracovat můžu kdekoliv. Bydlet také. No ne?“ dopil poslední lok kávy a odsunul hrnek stranou.

„Pokud to vidíte takhle, proč ne? Práci můžete sehnat kdekoliv, to je pravda.“

„Vlastně práci mám, mohu ji dělat kdekoliv, kde právě jsem.“

„Kde pracujete?“

Usmál se. „Než jste přišla a všechno polila, pracoval jsem na počítači,“ dělal si legraci. „Jsem spisovatel. Píšu knihy.“

„To zní zajímavě. Ale musím se zeptat: často potkávám ten typ lidí, co tvrdí, že jsou spisovatelé. Mají to i na svých profilech na facebooku před svým jménem – Spisovatel Jindra Tukan, ale ve skutečnosti ještě nic nevydali ani nedopsali. Jste taky tenhle typ?“

„Troufnu si říci, že ne.“

„Kolik jste vydal knih?“ Hana se pokoušela v duchu spočítat všechna jeho díla, která přečetla, ale než došla na konec, předběhl ji s odpovědí.

„Celkem čtyřicet dva.“

„Páni.“

„No, znám autory, kteří toho napsali mnohem víc. O nic nejde,“ ostýchavě mávl rukou.

„Blázníte? To je úžasné.“

„Pracuji teď na poslední knize, jsem asi v polovině, ještě jsem neoslovil betačtenáře. Nechtěla byste se podívat?“ nabídl nečekaně. Obvykle kolemjdoucím nepodstrkoval svá díla ani nevyprávěl o svém soukromí, ale z téhle holky s rozčuchanými vlasy vyzářovala tak hmatatelná čistota a nevinnost, až mu na krátký okamžik problesklo hlavou, že by ji tuze rád políbil. Což bylo divné, už pekelně dlouho neměl chuť někoho líbat.

Zalapala po dechu a vytřeštila zrak. Byla natolik rozrušená, že rukou vrazila do svého hrnku a jeho obsah se rozlil po stole a stekl jí do kabelky. Vyskočila ze židle, popadla tašku a celou ji vyprázdnila na stůl. Jednu věc po druhé kontrolovala, utírala a sušila ubrousky.

Přispěchal na pomoc. Ačkoliv se mu zdálo sahat na její věci krajně nemístné, tak jí bral usušené věci z rukou a pokládal je stranou.

„Opravdu jste chodící časovaná bomba.“ Smál se. Převzal knihu, a když si všiml obálky, začal se smát na celé kolo. „To nemyslíte vážně, ženská.“

„Ráda vás čtu. A ještě raději píšu. A jsem pravý opak vás, protože jsem nikdy nic nevydala,“ chrlila a chtěla mu knihu vytrhnout z rukou. „A tu vaši nabídku přijímám, k sakru!“

„Moc rád bych si vás taky přečetl,“ pronesl se sklopeným zrakem ke své knize, a když vzhlédl, oči mu plály.

* * *

Hana vstala časně. Nalila do sebe dva hrnky kávy, přičemž když vařila vodu podruhé, málem se opařila. Včas stihla uhnout a odnesla to pouze kuchyňská linka.

Téměř do odpoledne pracovala na svém vlastním textu – ideálně strávená neděle. Mimo počítač a v osobním životě byla jako nášlapná mina, ale když se pustila do práce, excelovala.

Dnes měla obzvlášť dobrou náladu. Už dlouho nezažila tak plodné dopoledne. Obvykle od práce neustále odbíhala, ale dneska jako by se všechny řádky psaly samy. S Adamem se měla sejít až ve tři hodiny v kavárně, takže když udeřilo poledne, stále zbývalo mraky času. Měla nastavenou svou osobní laťku na dvě stě znaků denně, aby si utvořila rutinu i pro své vlastní psaní. Jakmile se ale rozepsala, jen u dvou set znaků nezůstala a pokračovala, dokud se všechny dobré nápady nevypařily. Bylo totiž nepsaným pravidlem, že když její text nikdo nepožadoval, často se stávalo, že se jí už psát nechtělo. Takže posedávala s notebookem na klíně a blikajícím kurzorem před sebou. V ruce mobil a swipovala mezi videi a reelsy na instagramu. Prokrastinovat, to Hana uměla.

Ve dvě hodiny se začala připravovat. Nechtěla působit, jako že tomu věnovala až moc úsilí. Někdy se ráda hezky namalovala, ale dneska ne. Není přece zoufalá ženská.

Nebo je?

Ani tak zoufalá, jako lačná po tom mrzutém muži s laptopem plným příběhů. Stála před zrcadlem, hřeben třímala v ruce a potulovala se myšlenkami mimo koupelnu. Myslela na Adama – jeho dlouhé prsty, čisté nehty, strniště na bradě. Jaké by to asi bylo, kdyby vsunula dlaň do jeho, kdyby mu konečky prstů přejela přes neoholenou tvář.

Zamrazilo ji. Jemné chloupky na předloktích vítaly tu myšlenku s otevřenou náručí.

Musí se ho dotknout, prostě musí vědět, jaký je spisovatelův dotyk. *Jistě blahodárný... a opojný.*

Zakroutila nad sebou hlavou a pustila se do česání vlasů. Připadala si směšně. Několik měsíců toužila zažít přesně tohle. Těšit se na schůzku a toužit po někom natolik, až se při vzpomínce na něj celá zachvěje. Roky s Jonatánem i ty po něm se vlekly, aniž by na ni kdokoliv nahlížel jako na ženu... plodnou ženu, lačnou po cizích prstech a údech hluboko v sobě. Jedno v jakém pořadí.

Problém byl v tom, že tenhle Adam Ezra je něco jako polobůh. Titán mezi spisovateli, s manželkou lesbičkou. Když to shrnula kolem a kolem, maximálně z toho vyplývalo, že chce její společnost pouze pro četbu jeho rukopisu.

Poklepávala si hřebenem o bradu a špulila rty. „Jo,“ kývla na osobu v zrcadle, „přece jen touží po jedné části mého těla. Po rameni. Aby se mi na něm mohl vyplakat.“ Odhodila hřeben do umyvadla a zhasla.

Sakra, proč jsem zrovna teď musela potkat právě jeho. Jsem z něj hotová a zoufale toužím po lásce.

Vydala se na cestu. Byla nervózní, což se dalo čekat. Jde na schůzku s Adamem Ezrou! Jen hlupák by se necítil vyvedený z míry. Je docela možné, že i muži se cítí v jeho přítomnosti nesy, a jeho právě nošené oblečení má tak velký respekt, že se ani neopováží, aby se skrčilo.

Už seděl uvnitř s kávou před sebou.

Hana si slíbila, že dneska ji nevylije. Lehce štouchla do dveří a vešla. „Dobrý den, Adame.“

„Dobrý den, Hano.“ Zavřel a krátce zvedl hlavu. Nato vzhlédl znovu, přes obličej se mu mihl překvapený výraz a odshora dolů si ji prohlédl. Rukou naznačil, aby si sedla.

Tak se tedy vtěsnila vedle něj. Bože ten voněl. Byl jako chodící lahvička hormonů. Měla nutkání přisednout si a otírat se o něj jako kočka.

„Dáte si něco?“ Snažil se přehlušit pípání a zvuky ústic z lokálu.

„Za chvíli,“ usmála se. „Co to máte za parfém?“

„Ani nevím. Něco jsem popadl v drogerii. Voní vám? Ten parfém,“ dodal rychle.

„Moc. Je velice příjemný,“ přiznala. „Takže můžeme začít?“ Rychle změnila téma. Nutně potřebovala kávu, ale musela nohám dopřát chvíličku, aby přestaly rosolovatět. A to sotva přišla. *Seber se, sakra. Je to jen chlap.*

„Jistě.“ Vytáhl notebook a otevřel jej. Obrátil ho k Haně a nepřestával ji sledovat.

„Co budete dělat vy?“ Naklonila obrazovku a všimla si, že už má nachystaný text od první kapitoly.

„Vy tady svůj text nemáte?“

„Ne. To nemám. Ještě jsem ho nikomu neukázala a neukážu, dokud nebude hotov. Ale děkuji za nabídku. Určitě ji ráda využiji.“

„V tom případě tady budu sedět a sledovat vás, jak mne čtete.“
Uličnický mrkl. Spojil si ruce a opřel o ně bradu.

Haně přešel po zádech mráz. Cítila, jak se jí naježily chloupky vzadu na krku. A v břiše zatřepotali křídly motýli.

„Až budete připravená, můžete se také dívat, jak vás čtu.“

Otevřela pusou, a hned ji zavřela.

„Vždycky jsem text posílal betačtenářům, potom redaktorovi. Můj redaktor je starý a ošklivý. Na toho byste se při čtení dívat nechtěla. Mám konečně možnost sledovat při orální práci někoho moc pěkného.“

„Když vám to udělá radost...“ Snažila se nasadit neutrální výraz.

„To určitě udělá...“

Teď už jí hořely i tváře. *Ježíši Kriste, cítím, jak se mi samy od sebe začínají shrnovat kalhoty, a to jen díky zvuku jeho hlasu, je tak kosmopolitní.* „Dám se tedy do čtení, pokud dovolíte. Kolik už máte hotových stran? A neříkejte mi, že šedesát devět,“ zabubla-la smíchy.

Adamovi se rozšířily oči. „Asi vás zklamu. Je jich okolo dvou set. Nechci po vás, abyste to přečetla dnes. Nespěchá to.“

Hanu napadlo, že jí klidně mohl celý text poslat e-mailem, ale neřekla to. Nechtěla to.

„Jistě.“ Přikývla a sklonila zrak k monitoru. Snažila se soustředit na text, ale s nervozitou a jeho pohledem nemohla soupeřit. Přečetla několik vět a zkontrolovala muže naproti. Ten, když si všiml jejího pohledu, se usmál. Nepatrně vycenil přední zuby a přimhouřil oči. Hanu zašimralo mezi nohama. Ignorovala to a opět sklonila hlavu. Mezi první a druhou stranou opět vzhledla. Když si jí všiml, zatvářil se stydlivě a svůj úsměv znásobil.

Usmála se. Ačkoliv měla kalhotky úplně promočené, uvědomila si, že ji ta hra baví. „Adame, mohl byste mi zajít pro kávu?“ Letmo se dotkla jeho předloktí a v tomtéž okamžiku se v jejím